

Lý Lạc Long

Một Tình Bạn Cao Cả

Phỏng dịch theo "No Greater Love" của Col. John W. Mansur

Một em bé mồ côi, một kết quả bi thảm sau những đợt mọt-chê pháo kích vào trại cô nhi và một việc làm can đảm vì tình thương cho bạn của em bé đó, kết hợp lại với nhau để hình thành câu chuyện này. Tôi không biết chắc chắn có được bao nhiêu phần trăm chi tiết đúng với sự thật mà tôi đã được kể cho nghe, nhưng người kể nói đây là một câu chuyện thật đã xảy ra . Và có thể tất cả mọi chi tiết tôi đã nghe đều đúng như sự thật vì trong chiến tranh thì chuyện lạ gì cũng có thể xảy ra được. Câu chuyện này đã làm tôi rất cảm động, và dù thời gian qua đã lâu, mỗi lần nhớ lại vẫn làm mắt tôi ướt.

Những đợt mọt-chê pháo kích vào ngôi làng nhỏ đó có rơi đúng mục tiêu như kế hoạch đã định của người bắn không? Nhưng dù mục tiêu nào đã được chọn thì cũng không còn dấu vết nào để biết trong cái bối cảnh bi thương của chiến tranh Việt Nam. Sự thực, thì những viên đạn mọt-chê đó đã rớt vào trại cô nhi của một nhóm Công giáo thiện nguyện, không biết rõ tên. Những thiện nguyện viên và vài cô nhi đã bị chết ngay trong lúc pháo kích, một số cô nhi khác thì bị thương tích, trong số này có một em bé gái, khoảng 8 tuổi . Vì những thiện nguyện viên đã chết, không có người để chăm sóc những cô nhi, dân làng đã giúp đỡ rất tận tâm, họ cho người chạy qua một thị trấn nhỏ bên cạnh, vì nơi này có thể liên lạc bằng truyền thanh với quân đội Hoa Kỳ, để nhờ giúp đỡ về y tế. Nhưng cũng phải vài giờ sau thì người của quân đội Hoa kỳ gởi giúp mới đến nơi .

Đoàn cứu thương của quân đội Hoa kỳ chỉ vồn vẹn có hai người: Một bác sĩ trẻ và một nữ y tá cũng cỡ cùng tuổi của Hải quân Hoa kỳ. Họ đến bằng xe Jeep và chỉ đem theo với họ những dụng cụ cứu thương cần thiết cho lúc khẩn cấp. Xem xét sơ qua những cô nhi bị thương, họ nhận thấy em bé gái là ở trong tình trạng nguy kịch nhất, có thể chết vì bị mất máu và kích động. Muốn cứu sống em bé là phải tiếp máu nhưng họ không có sẵn "plasma" (huyết tương). Vì vậy, cách duy nhất để cứu em bé gái, là họ phải dùng

máu của những người đang ở hiện trường để tiếp máu cho em bé. Sau cuộc thử máu để tìm loại máu thích ứng thì người bác sĩ và cô y tá không có loại máu giống mà chỉ một số cô nhi, không bị thương tích, ở đó có loại máu giống như máu của em bé gái bị thương.

Người bác sĩ thì chỉ nói được chút đỉnh tiếng Việt pha tiếng Anh, cô y tá thì cũng chỉ nói được chút tiếng Pháp mà cô đã học ở bậc trung học, còn các em bé thì không biết tiếng Anh và chỉ biết chút đỉnh tiếng Pháp. Bác sĩ và cô y tá đã cố gắng tìm cách, dùng mọi ngôn ngữ chung mà họ có thể tìm được, kể cả những "điều bộ" mà họ vừa chợt nghĩ ra, để giải thích với các em cô nhi đang ở trong tình trạng hốt hoảng và lo sợ, hiểu, là nếu không có máu để tiếp máu cho em bé gái thì em bé gái chắc chắn sẽ chết. Và cuối cùng, họ hỏi có em cô nhi nào tình nguyện hiến chút máu để cứu em bé gái không?

Các em cô nhi chỉ im lặng nhìn họ với những cặp mắt mở to và không chớp, trước yêu cầu "hiến chút máu" này. Mạng sống của em bé gái thì như chỉ mảnh treo chuông, không có máu thì em bé gái chắc chắn sẽ chết, và họ chỉ có thể lấy máu nếu có em cô nhi nào tình nguyện cho. Sau những giây phút im lặng ngột ngạt, thì có một bàn tay nhỏ run rẩy giơ lên, bỏ xuống và giơ lên trở lại.

"Ồ, cảm ơn !" cô y tá mừng rỡ nói to lên bằng tiếng Pháp . Và hỏi : " Em tên gì?"

"Hùng", tiếng của cậu bé lẫm nhẫm trả lời .

Cô y tá vội vã đặt Hùng nằm lên băng-ca, sát trùng một cánh tay của em với rượu cồn và bác sĩ chích một mũi kim vào mạch máu của cánh tay Hùng để lấy máu. Trong lúc đó thì Hùng nằm yên, im lặng và cặp mắt thì mở to không chớp. Một khoảnh khắc sau, thì họ nghe những nấc đứt đoạn từ cậu bé và thấy cậu bé đang vội vã che mặt với bàn tay còn lại.

"Có đau không Hùng ?", người bác sĩ vội hỏi. Hùng lắc đầu, nhưng một lát sau thì họ nghe tiếng nấc khác từ cậu bé nữa và thấy Hùng cũng đang cố gắng che dấu là em đang khóc. Bác sĩ lại hỏi em là mũi kim đang dùng để lấy máu trên cánh tay có làm em đau không thì Hùng cũng lắc đầu để trả lời . Nhưng lúc này thì những tiếng nấc cách quãng đã nhường chỗ cho những tiếng khóc thảm liên tục, mắt em thì nhắm kín, và em cho cả nắm tay vào miệng để cố ngăn không cho tiếng nấc thoát ra.

Người bác sĩ và cô y tá Mỹ rất lo lắng vì họ biết mũi kim không thể nào làm cho cậu bé đau được, nhưng rõ ràng là phải có cái gì không ổn ở đây. Cũng may mắn, ngay lúc đó, một cô y tá người Việt vừa đến để tiếp cứu thương. Thấy Hùng đang khóc và chịu đựng một cách khổ sở, cô liền ngồi xuống nói chuyện ngay với em. Vừa nghe cậu bé nói, vừa vuốt trán, vừa giải thích cho cậu bé bằng một giọng êm ái, bảo đảm. Một lúc sau thì thì cậu bé ngưng khóc, mở mắt và nhìn cô y tá người Việt một cách hoài nghi. Cô y tá

người Việt lại gạt đầu và vè mặt của cậu bé như đã trút được một gánh nặng nghìn cân. Ngược lên nhìn những người bạn đồng nghiệp Mỹ, cô y tá người Việt khẽ giải thích : " Cậu bé nghĩ rằng cậu bé sẽ chết. Cậu hiểu làm hai bạn. Cậu bé tưởng hai bạn yêu cầu cậu cho hết tất cả máu của cậu thì mới cứu sống được bé gái."

"Nhưng tại sao cậu bé lại tình nguyện hiến máu?" cô y tá Mỹ hỏi.

Cô y tá Việt lập lại câu hỏi trên bằng tiếng Việt với cậu bé. Và nghe câu trả lời ngắn gọn, đơn giản từ Hùng: **"Vì nó là bạn cháu"**.

Chúa Jesus đã nói: *"Không ai có tình thương lớn hơn tình thương của người hy sinh mạng sống của mình cho bạn hữu"* (John 15:13).

Lý Lạc Long (15/7/2005)